

[Jørgen Tved]

alle mennesker kunne se: jeg tilhører altså en særlig gruppe.

Vi vil afvise alle former for registrering, også den, som er i den nuværende kønssygdomslovgivning. Og vi vil ikke være med til, at også andre mennesker, andre sygdomme, skal ind under noget, der smager af registrering. Derfor er der al mulig grund til at tage afstand fra dette lovforslag.

Jeg synes også, det er lidt stærkt, når man kommer her op på talerstolen og siger, at myndigheder osv. i dette land bare lader stå til. Jamen når vi har konstateret, at antallet af kønssygdomme er faldet – ikke dramatisk, for jeg synes ikke, det er noget drama, at de er faldet, som hr. Torben Lund gav udtryk for, jeg synes, det er godt – og der har været en meget positiv udvikling, for der er faktisk tale om en halvering inden for nogle forholdsvis få år, en halvering, som sker på baggrund af oplysning, så er det vel rigtigt, som den radikale ordfører gav udtryk for, at det, der skal bruges i denne sag, det er oplysning, oplysning og atter oplysning.

Hvis man tager oplysning i anvendelse, tror jeg, man kan nå betydelig længere end med de tvangsforanstaltninger, de registreringsforslag, der ligger i Fremskridtspartiets lovforslag.

Winther (V):

Jeg vil først gerne præcisere, at jeg ikke taler på gruppens vegne, men på egne vegne.

Jeg bemærkede, at Kristeligt Folkepartis ordfører, hr. Kristian R. Kristensen, ønskede, at AIDS skulle ind under lovgivningen om kønssygdomme. Min personlige opfattelse er, at tiden nu er moden til, at Sundhedsstyrelsen ændrer kurs i bekæmpelsen af AIDS, men jeg tager samtidig afstand fra Fremskridtspartiets forslag om, at AIDS skal ind under lovgivningen om kønssygdomme. Indtil nu er 209 døde af AIDS-sygdom; man skønner i Sundhedsstyrelsen, at 10.000-15.000 er smittet med HIV-virus. Fordoblingstiden er heldigvis for opadgående, den er nu omkring 18 måneder, og det er et dejlig positivt tegn, men alligevel kan man frygte, at der måske vil være over 20.000, måske 25.000 smittede om et par år. Danmark er blandt de tre lande i Europa, hvor der er flest AIDS-smittede.

Sundhedsstyrelsen har indtil nu ment, at anonymitet er et vigtigt led i behandlingen af AIDS-sygdom. Jeg er praktiserende læge, og vi

er mange praktiserende læger, der har en lille smule svært ved at forstå det helt fornuftige i anonymiteten. I starten var det helt klart, at der var behov derfor, men måske skal der være en justering nu. Den meget omtalte Odenseundersøgelse, hvor mange praktiserende læger afviste at undersøge anonyme personer for AIDS-antistof, viser også, at der er et problem inden for dette område.

Som praktiserende læge undrer det mig også, at det er således i dag, at en patient kan være indlagt på et sygehus og dér få konstateret, at patienten er AIDS-positiv, og så er det patienten selv, der kan bestemme, om den praktiserende læge må få noget at vide om, at patienten er smittet. Det er efter mange lægers opfattelse en meget underlig situation, at en kirurg i dag kan komme ud for at operere en AIDS-smittet patient uden at have krav på at få viden om, at patienten er smittebærer.

Efter min personlige opfattelse er der en vis sammenhæng mellem anonymiteten og det, at AIDS-sygdommen er så mystisk, som den nu engang er blevet til. Jeg tror, at større åbenhed vil være med til at afdramatisere sygdommen.

Også angående tavshedspligten ser jeg med stor glæde på den formulering, som sundhedsministeren har givet i dag. Sundhedsstyrelsens hidtidige opfattelse har jo været, som der f.eks. står i dens redegørelse fra april 1987:

»Efter Sundhedsstyrelsens opfattelse må den lægelige tavshedspligt ikke brydes over for HIV-smittede, og risikoen for smitte kan ikke begrunde et sådant brud.«

Det glæder mig, at jeg i dag kan forstå, at sundhedsministeren har en holdning, der er en betydelig opblødning af den holdning, som Sundhedsstyrelsen hidtil har haft.

Både anonymiteten og den udvidede tavshedspligt kunne være forståelig for nogle år siden og også indtil for ganske nylig, for da var en AIDS-smittet person jo det samme som en homoseksuel person; da var det forståeligt. Men sådan er forholdet jo ikke mere. Der er også nogle læger, der mener, at der i dag er behov for, at alle gravide bør testes for AIDS-virus.

Jeg ser også med stor interesse på sundhedsministerens sidste afsnit i redegørelsen. Her siger sundhedsministeren:

»Vi må hele tiden følge udviklingen nøje og være parat til at gribe ind, hvis situationen ændrer sig i Danmark eller i udlandet. Om dette